

לטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה

סגולת מצוות הספירה לטהרה וקדושה

וְקָדַדְתָּ עָלֵינוּ ה' אֱלֹהֵינוּ

נערך מותוך שיחה שנמסרה
- בחכמה לחג השבועות -
ע"י הגד"ח רבי **משה קדמור** שליט"א

יצא לאור ע"י
המכון להוצאת והדפסת כתבי
הגה"ח רבי משה קדמור שליט"א
+972-52-764-3910

עימוד ועיצוב ע"י:

פליאה

ימי הספירה ושבועות - שובו אלי ואשובה אליכם

רבינו הק' כתב (לק"מ ח"ב תי' עג) שמ"ט ימי העומר היא הבחינה של 'שובו אלי' - שאז אנו שבים ומתקרבים אל השי"ת בהארה של העבודה המיוחדת של 'שובו אלי', על ידי המצוה הקדושה של ספירת העומר, שיש בה השתוקקות וצמאון לקבלת התורה ולהתקרב להשי"ת. ואילו בחג השבועות שהוא יום החמישים לספירה, מאירה הבחינה של 'אשובה אליכם' - 'יורד ה' על הר סיני'.

חג השבועות הוא זמן כזה, שלאחר עבודת ימי הספירה וההשתוקקות להגיע ליום החמישים - השי"ת כביכול יורד ומקרב עצמו אלינו בהארה מיוחדת.

וצריך לדעת כי ענין נשגב זה של "יורד ה'" נעשה בכל שנה ושנה (כמובא על הפסוק 'והימים האלה נזכרים ונעשים בכל שנה ושנה'). וכמובן שכלליות ענין 'יורד ה' על הר סיני' היא ההארה הגדולה והנשגבה של חג השבועות המושפעת ויורדת אלינו גם בשנה הזאת - בבחינה של 'אשובה אליכם'.

כפי עבודת ה' שובו אלי" כן זוכה ל'אשובה אליכם"

וענין זה של קירבת השי"ת לישראל בבחינת 'יורד ה' על הר סיני' - נעשה אצל כל אחד ואחד כפי ערכו כמידת הכנתו בימי הספירה, כי ימים אלה כל כולם המה ימי הכנה לחג השבועות. כלומר לאחר שכלל ישראל ספרו ספירת העומר בדחילו ורחימו כל אחד כפי בחינתו וערכו, אזי כפי שנתקיים אצלו 'שובו אלי' - כן הוא זוכה שיתקיים אצלו בחג השבועות התגלות אלוקות של ואשובה אליכם 'יורד ה' על הר סיני'.

וההארה זו היא אותה הארה שכל יהודי מרגיש בשבועות, כידוע שכל יו"ט יש לו את ההארה והבחינה שלו. ובפרטיות זוכה להארת חג השבועות כל אחד כפי מידת ה'שובו אלי' שלו, היינו כפי הכוחות שהכניס במ"ט ימי

הספירה להתכונן כראוי להתגלות הארת השי"ת אלינו, כך זוכה בפרטיות להארת הבחינה של 'ואשובה אליכם', שזוכה להרגיש את ההארה המיוחדת שמרגישים בחג השבועות, שעיקר סוד חג השבועות והארתו הגדולה נעשית ע"י 'זירד ה' על הר סיני', כמובן.

שמיעת "הקולות וברקים" – כל אחד נפי מדריגתו והכנתו

וידוע על רבינו הק', וכן מסופר גם על הרבה צדיקים, שזכו לשמוע את הקולות וברקים של מתן תורה, וזה מדובר אצל צדיקים ואנשי מעלה שעינים להם, אבל גם פשוטי עם וגם כל אחד במצבו, יש לו הרגשה מיוחדת בחג השבועות, אשר שרשה בהארה של 'זירד ה' על הר סיני', שהשי"ת כביכול משפיל עצמו ויורד לעולם הזה השפל, אשר מזה נמשכת ההארה של קבלת התורה, השייכת לכל יהודי באשר הוא שם.

הכל הולך אחר החיתום – כי הכל כלול ב"מלכות"

עומדים אנו כעת ביום האחרון של ימי הספירה, וחז"ל אומרים שהכל הולך אחר החיתום (ברכות יב.), ובפרט שכבר שמענו כאן על הספירה המיוחדת השייכת ליום זה 'מלכות שבמלכות', וידוע ש'מלכות' כוללת כל הספירות, וכל הספירות מאירות ב'מלכות'. וא"כ נמצא שבספירה זו כלולים כל מ"ט ימי הספירה. ואם כן צריך להכניס ביום זה ובספירה זו כוחות מיוחדים של 'שובו אלי', רייסן זיך צום אייבערשטן, וכן רייסן זיך לצאת מטומאה לטהרה - 'לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו', כמו שאנו מבקשים ומתחננים בכל לילה אחרי כל ספירה, בלילה זו צריך להכניס כוחות מיוחדים פי כמה מבכל יום.

כי ביום האחרון 'מלכות שבמלכות' שהוא כלליות כל הימים - כפי הכוחות

שנכניס ביום זה, כך נזכה בעז"ה ביותר להארה הגדולה של חג השבועות - של 'ואשובה אליכם'.

ובפרט שכל המצוה הקדושה של ספירת העומר היא מתנה טובה שהקדוש ברוך הוא העניק לנו וזיכה אותנו לספור ספירת העומר, כדי שנתכונן כראוי לקבל תורתו הק', כפי שאומרים בתפילה 'אתה ציותנו לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו', וזהו בפשטות הסגולה של הספירה, לכן נתן לנו מצוה כזאת שתכשיר ותכין אותנו לטהרה ולקדושה ושנהיה ראויים לקבלת התורה, והגם שאין לנו השגה איך היא פועלת, אבל מאמינים אנו באמונה שלימה שע"ז מטהרים אנו את עצמנו מקליפותינו ומטומאותינו לקראת היותנו נכונים לקבלת התורה ול'ירד ה' על הר סיני'.

השייכות של ספירת העומר לטהרינו מטומאותינו ומקליפותינו

והנה הגם שבפשטות לא מוצאים בתורה במצות ספירת העומר שיש בה ענין של טהרה והכנה לקבת התורה, אבל בזה"ק כבר מצינו שהז' שבועות הוא סוד ז' נקיים, שעם ישראל מטהרים עצמם לקדושת קבלת התורה. וכך היה ביציאת מצרים, שאז בספירת כל יום יצאנו משער טומאה אחד ממ"ט שערי טומאה בהם היינו שקועים בגלות מצרים. ואם כן הוא הדין בכל שנה ושנה, מטהרים אנו את עצמנו מטומאת מצרים, שכולל כל הטומאות (כידוע שכל חשכת וטומאת הגלויות מכונות על שם מצרים), כדי שכל אחד יהיה מוכשר לקבלת התורה שבחג השבועות שהוא בחינת "בְּיוֹם חֲתָנְתּוֹ וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ" (שה"ש ג, יא) שעולה על קבלת התורה כמובא בחז"ל (תענית כו ע"ב), שכל יהודי זוכה בשבועות לבחי' נישואין ולדביקות, לדבק עצמו בהשי"ת ובהתורה.

וכדי שיהיה ראוי לזה צריך להיות נקיון של שבעה נקיים של 'וְאֶרְאֶךָ מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמֶּיךָ' (יחזקאל טז, 1) - לנקות עצמו מהדמים העכורים, התאוות

והמידות הרעות, ולהיות ראוי לקבל התורה שיש בה שבעים פנים, וכמו שמביא רבינו הק' (בתורה ל"ו) שהשבעים פנים של תורה הם היפך המידות הרעות של השבעים אומות.

רמז מפורש בתורה שהספירה היא 'בדי להטהר ולהתקדש'

ואילו באור החיים הק' מצינו, שההזדככות וההטהרות ע"י ספירת העומר אך מרומז בתורה, בלשון הפסוק עצמו של 'וּסְפַרְתֶּם לָכֶם' (ויקרא כג, טו) - 'ש'לכם' כוונתו לסיבתכם ולטובתכם, וזה לשונו הק': "וספרתם לכם - פירוש, סיבת ספירה זו היא לסיבתכם לטהרתכם" ע"כ, כי זה מורה הלשון 'לכם'. (כמו שמצינו דרשות חז"ל על 'לך' לטובתך ולהנאתך), כי ספירת הימים בין יציאת מצרים, מיציאתם והשתחררותם מגלות מצרים עד לקבלת תורתנו הקדושה היתה לסיבת טהרתם, כי אם לא היה צורך לעכב את נתינת התורה עבור הטהרות - היה השי"ת נותן התורה מיד כשיצאו ממצרים (כלשונו של האוה"ח הק' שם), כי הרי זה היה תכלית יציאת מצרים, כמו שאמר הקב"ה למשה "בְּהוֹצִיאֶךָ אֶת-הָעָם מִמִּצְרַיִם תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹהִים עַל הָהָר הַזֶּה" (שמות ג, יב), ולשם מה המתינו מ"ט ימים, אלא כל העכבה וההמתנה של חמישים הימים היה כדי לטהר עצמם בימים אלו בבחינת 'שובו אלי' - זיך רייסן צו השי"ת בתפילה בבקשה וברצונות, ועי"ז יהיו ראויים ל'ואשובה אליכם' - שיתקיים בהם ההתקרבות הנפלאה שלא היה מימי קדם, והיא: 'וַיֵּרַד ה' עַל הַר סִינַי' (שמות יט, כ), שהקב"ה בכבודו ובעצמו ירד כביכול והתקרב לכל אחד כפי בחינתו - כל אחד כפי שהתכוון ע"י 'שובו אלי' במ"ט ימי הספירה.

ולפי האור החיים הק', מדויק היטב לשון התפילה, 'אתה ציויתנו על ידי משה עבדך לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאתינו, כמו שכתוב בתורה וספרתם לכם וכו' כדי שיטהרו וכו', והקושיא נשאלת מאליה, כיצד אומרים אתה ציויתנו לספור כדי לטהרנו וכו' כמו שכתוב בתורה

- הלא בתורה זה לא מרומז כלל, אבל לדברי האור החיים הקדוש מדוייק היטב, 'וספרתם לכם' - שזה כתוב בתורה בתיבת "לכם" - שכל הספירה היא לטובתם 'לסיבתכם ולטהרתכם'.

האור הנפלא של האבן הטובה סנפרינון ע"י הספירה

רמז נפלא נוסף מובא באור החיים הקדוש וזה תוכן דבריו הק': 'בדרך רמז אמרו וספרתם לכם על דרך אמרם ז"ל כי נשמות עם בני ישראל הם בבחי' הלוחות' (ע"ד שרשי נשמות ישראל נעוצים בתורה הק') כי יהודי בעצמותו הוא בחי' הלוחות הקדושות, ובכל תחלואי הנפש וטומאת התיעוב יתלכלכו ויחשיכו אורם - רח"ל ע"י התאוות רעות והמידות הרעות הוא עלול לטנפם ולהחשיך אורם, כי יש הארה על כל יהודי מבחינת הלוחות הק' המאירין, זרבותינו ז"ל אמרו כי הלוחות לא היו אור בעלמא אלא של סנפרינון היו' - 'אבן ספיר' א גיוואלדיגע ליכטיגקייט, 'ולזה אמר וספרתם לכם, פי' באמצעות מנין זה אתם מאירים כסנפרינון את עצמכם' - היינו שיהודי בעצם מהותו הוא לוחות של סנפרינון - אבנים טובות ומרגליות (וע"ד שמפרש הנועם אלימלך זי"ע 'וספרתם, מלשון אבן ספיר מאיר'), וע"י הספירה הוא ממשיך את אורם ולא יחשכו ח"ו.

לא להחשיך את האור העצום בגלל הבחירה

והנה בחיצוניות, בגלל המקום שנשלחנו לשם למען הבחירה, האבן ספיר מתלכלך ומחשיך אורו (כלשון האוה"ח הק'), והשי"ת אמר שכדי לקבל את התורה צריכים להזדכות ולנקות עצמנו מכל תיעוב, כי אי אפשר לבוא אל שער המלך בלבוש שק, בשעה שהוא מלוכלך, כמו שרבינו הק' אומר בתורה י"א, שמי שהוא במדריגה פחותה בודאי הוא רחוק מאוד מתבוננות התורה.

ועכ"פ התורה גבוהה ומאירה ביותר מכל העולמות, ולא שייך לזכות אליה כשהוא מלוכלך ומטונף בתאוות העוה"ז מצד חיצוניותו.

אמנם צריך לדעת, כי באמת האיש הישראלי ראוי לזכות לאור התורה, כיון שיהודי והתורה הוא אחד, יהודי הוא הלוחות עצמם, יהודי הוא סנפרינון, יהודי הוא קדוש, יהודי יש לו שייכות בעצם לשורש, ומצד המהות הוא אחד עם התורה, קוב"ה ואורייתא וישראל כולה חד, והוא רחוק מאד מאד מעוונות (מבוא בתורה ז' ח"ב), אך צריך להסיר את הלכלוך שנדבק בו בעקר בחיצוניותו.

מ"ט ימי הספירה מחזירים את האור הנפלא

זהו חיזוק עצום מאד, שצריך לזכור אותו תמיד - מהו מהותו האמיתית הפנימית, ושגם הסרת הלכלוך החיצוני ניתן בידנו, ובפרט בחמישים ימי הספירה שהם מסוגלים מאד להזדכך ולנקות את הלכלוך, כלשון הכתוב 'וספרתם לכם', תספרו חמישים יום, 'תספרו' שאתם תזדככו וממילא יתגלה הסנפרינון האור של הנשמה, האור של האיש היהודי כמו שהוא בעצמותו ובמהותו ובפנימיותו.

לטהרנו ולקדשנו - נמו שנתוב בתורה!

אכן ניתן לזכות לזה ע"י עצם מצות ספירת העומר הקדושה שנתן לנו השי"ת, שנמנה מ"ט ימים, וזה עצמו כבר יש בו כוח לטהר ולזכך אותנו. וזה מגלה לנו הפסוק באמרו "וספרתם" - הורד מעליך מה שמחשיך את הספיר והאור שלך, ועי"ז תוכל לזכות לאחר מכן לקבל אור התורה הקדושה.

וא"כ זה מדויק היטב במה שאנו אומרים לפני קיום מצוה מטהרת ומזככת

זו: 'כמו שכתוב בתורה וספרתם לכם' שינקו עצמם עד שיאירו כספירים וכסנפרינון (כלשון האוה"ח הק). כי ע"י עצם מצוות אמירת המנין של הספירה מדי יום ביומו, מנקים עצמם ומזדככים ויוצאים יותר ויותר מהלכלוך, ומתקיים בהם 'וספרתם' – שהאור מתחיל להאיר שוב, עד שהוא מאיר כעצם פנימיותו למי שזוכה לזה ע"י ההכנה הגדולה בימים הללו.

עם ישראל במהותם הם אבנים טובות ומרגליות

הבה ונתבונן במעשה מ"בן מלך שהיה מאבנים טובות ומרגליות" (ספור"מ מעשה ה). אמנם סיפור זה כשאר הסיפורים הנוראים הוא עמוק מאוד מי ימצאנו, כי מי יוכל לרדת לעומק דעתו הקדושה ובפרט בסיפורי מעשיות שהם טמירין ונעלמים מגנזיא דמלכא, אבל בפשטות (כפי שניתן לנו רשות לדרוש כפי ענ"ד – כמו שכתב מוהר"ת במכתבו הראשון בעלים לתרופה לבנו רבי שכנא) גם כלול בזה שהבן מלך מרמז על כלל ישראל, על כל אחד מישראל, שבאמת מצד מדריגתו הוא באמת כולו אבנים טובות ומרגליות, כי כל כך הרבה קדושות יש ביהודי, שהוא ממש מלא בכל מיני אבנים טובות וכל שכיות החמדה שיש בעולם.

כי כן מתחיל רבינו את התורה ל"ו" שכל נפש מישראל הוא מושרש בשבעים נפש של בית יעקב, ושבעים נפש של בית יעקב מושרשים בשבעים פנים שבתורה". ואילו אומות העולם שהם ה'זה לעומת זה' – מושרשים ומשוקעים בתאוות ומידות רעות, שהם שבעים פנים דסט"א, שכל לשון ולשון יש לה מידה רעה בפני עצמה מה שאין בחברתה. ומחמת זה, אומר רביה"ק, הם רחוקים מהשבעים פנים של תורה. וממילא מובן שיהודי שהוא מושרש בע' פנים של תורה, הוא רחוק בעצמותו מהתאוות והמידות הרעות, כפי שהבאנו לעיל מתורה ל"ו וכמבואר בתורה "כי מרחמם" (ח"ב ס"ז), שמי שיודע סוד קדושת ישראל מאין הם לקוחים כלשונו הקדוש שם: שיודע 'רוחניות ודקות של ישראל' היינו ה'איידלקייט' של נשמה של יהודי, איך שהוא רחוק מכל

התאוות והמידות הרעות, ואדרבה, הוא כלול מכל הטוב שבכל העולם, כי כמו שהאמות כלולים מכל התאוות, כך יהודי שהוא מושרש בע' פנים של תורה, הוא כלול בכל הקדושות.

הקליפה מסתרת על פנימיות היופי והפאר של כל יהודי

זהו הפירוש של בן המלך שהיה מאבנים טובות ומרגליות, אלא שהיה בחיצוניות מכוסה בצרעת. אבל שכשנופלת הצרעת נראה לעין כל שהוא כולו מאבנים טובות ומרגליות, כן מביא שם רבינו. כי הצרעת אינה אלא קליפה המכסה על הפרי, ובה נפגשים לפני שהולכים לאכול את הפרי כלשון רביה"ק בתחילת תורה הנ"ל (ל"ו) "כי הקליפה קודמת לפרי", וקליפה היא שמסבבת את הפרי, כי אמנם הפרי בתוכו הוא מתוק ונעים, רק שיש קליפה מרה המסבבת אותה, "ומי שרוצה לאכול הפרי צריך לשבר מקודם את הקליפה" כלשונו הק' שם, ואז יראה וירגיש את טעמו המתוק הנפלא של הפרי.

"וספרתם לכם" - שיתגלה הספיר ונהיר של כל יהודי

זהו העומק של 'וספרתם לכם' - להוריד ולהסיר את הקליפה והצרעת הדבוקות בחיצוניות, כדי שיתגלה היופי והגדלות שלנו, הקדושה והליכטיגקייט שלנו, ועוד יותר.

וכבר הבאנו מלשונו של האור החיים הק', שהתיעוב, המידות רעות והתאוות מחשיכים את אור הנשמה - והכלל הוא אומר רביה"ק בתורה ל"ג, שכל נשמה של יהודי יש לה קשר ושורש בעולמות העליונים, ומשם צריך לרדת שפע אור כמו לצדיקים שהם מזוככים לגמרי, כך מאיר תמיד הארה.

והארה זו מכונה בלשון השפעת מוחין, שזהו כל העבודה כמובא בדברי האריז"ל בענין ספירת העומר, כפי שמובא בתורה הנ"ל, שמלמעלה יורדת תמיד השפעה שממנה נמשכין קדושה וטהרה וכל המידות טובות, השפעה של רוחניות, השפעת מוחין, אבל בשעה שיש קליפות המסבבים, צריך לצמצם ההשפעה כדי שהקליפות לא תהיה לה יניקה יותר מדי, אבל כשמסירים הקליפות, יכול לרדת אור רב מלעילא, ועי"ז מובן כיצד שצדיקים זוכים, להשפעות גדולות כל כך.

ואטהר ואתקדש - טהרה היא הנלי לקדושה שהנל בה

עכ"פ כשהשי"ת עוזר שמסירים הקליפות ומבטלים אותם, אזי מקבלים אור רב מלמעלה ללא חשש מהקליפות והזוהמא שמביאין לעולם.

ולמעשה אפשר לומר שזהו הלשון שאומרים בספירה ו'אטהר ואתקדש בקדושה של מעלה' וכן 'כדי לטהרנו ולקדשנו', ויש כאן ב' לשונות, לשון טהרה ולשון קדושה, ורש"י אומר בפרשת אחרי ו'טהרו וקדשו' וטהרו ממה שעבר, וקדשו לעתיד לבוא, טהרה פי' להסיר הלכלוך, וקדושה הוא השפעת המוחין מלעילא, כלומר שלאחר טהרה מגיעה הקדושה - כשמטהר את עצמו אז, נעשה כלי ראוי להתקדש, היינו לקבל השפעת המוחין, השפעת הקדושה, שבו כלול שלמות של כל מה שיהודי צריך בעולמו, וזה בא ע"י ו'אטהר' ו'טהרנו', שלאחר מכן נעשה ו'אתקדש' ו'קדשנו'.

'שובו אלי' - טהרה, 'ואשובה אליכם' - קדושה

ואפשר לומר שזה מתקשר היטב לענין שהתחלנו בו המבואר בתורה ע"ג ח"ב: 'שובו אלי ואשובה אליכם' שהכל הוא אותה הבחינה, 'שובו אלי, פי'

שמ"ט ימי הספירה מטהר עצמו שמסיר הקליפות, וממילא 'ואשובה אליכם',
'וירד ה' על הר סיני' - שהשי"ת ישפיע עלינו קדושה עליונה מקדושה של
מעלה כפי שאומרים בתפילה "ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה", וכן
"וטהרנו וקדשנו בקדושתך העליונה".

הזדככות האדם מגלה את אור עצמותו האמיתית

וכדברי האור החיים הק' הנ"ל שע"י הרחיצה וההדחה מתגלה האור הפנימי
של היהודי - כעין זה כותב האוה"ח על הפסוק 'לא הביט און ביעקב'.
ובפשטות כפי שרש"י מפרש שהשי"ת אינו מביט ומסתכל על עוונות ישראל.
ולכאורה צריך להבין, הלא יש שכר ועונש, והשי"ת מעניש לעוברי מצוות
ונותן שכר לשומרי מצוותיו.

אלא מבאר האוה"ח הק', שכאן בפסוק נזכר 'יעקב' שיעקב מרמז להמון
העם כידוע, וגם הם, גם הבחינה של יעקב 'כולם נשמרים מעשות רע'
כלשון האוה"ח שם, והגם שמדובר במי שטעה מדרך השכל - היינו שסר
מדרך התורה והאמת ונכשל במה שנכשל אם שוגג או מזיד ח"ו אעפ"כ
'אינו נקבע בנפשו האון שהוא חלק הרע' - הרע אמנם נדבק עליו אבל לא
נקבע בפנימיותו, 'על דרך אמרו 'כולך יפה רעייתי ומום אין בך' - ומבאר
האוה"ח הק', שהשי"ת אומר על כנסת ישראל 'כולך יפה רעייתי, 'פי'
שאין החטא עושה בו מום קבוע אלא לכלוך, העובר ע"י רחיצה והדחה,
ובמציאות כולך יפה רעייתי אפי' אחר החטא, אבל כיון שאין לבוא בשער
המלך בלבוש שק, צריך לנקותו, ואם לא ינקה מעצמו ינקו אותו מלמעלה,
אבל בפועל אפשר לנקות את עצמו ע"י רחיצה והדחה, כלומר ע"י תשובה
אמיתית ולהתקרב להשי"ת.

וב"ה יש לנו הכל מה שיהודי צריך בכדי לנקות עצמו, להזדכך ולהטהר,

ובפרט שיודעים מרביה"ק ומעצותיו הק', ובהם אפשר לרחוץ עצמו היטב ולהגיע ל'מום אין בך' בפנימיות ובחיצוניות.

אל תראוני שאני שחרחורת - ששזפתני השמש רק בחיצוניות

וממשיך האוה"ח הק': 'זכמו שרמזו ז"ל במה שאמר הכתוב "שחורה אני ונאווה" - אל תראוני שאני שחרחורת, כיון שזה דבר חיצוני ויסור וילך מאתו, שאמנם נשחר ונשתנה תארו לשחור ע"י השמש, שזה מרמז לתאוות והבלי העולם, אבל אל תראוני שאני שחרחורת - שע"י הרחיצה וההדחה יתגלה שהשחרחורת היא לא המציאות העצמית שלו אלא רק 'שזפתני השמש' ובעצמותו ובפנימיותו הוא נאה וקדוש.

וזהו דבר עצום שצריך לזכור אותו תמיד, כי הבע"ד רוצה להפיל את האדם, ולהטעותו שכולו רע גם בתוכו ובפנימיותו, אבל צריך להתחזק ולדעת שאין הדבר כן אלא זה רק לכלוך חיצוני וצריך רק לרחוץ עצמו ולהדיח ולהסיר הבגדים הצואים מעליו, ואז יהיה נקי וטהור לגמרי.

ימי הספירה בונים את טהרת נל השנה

הן על כל אלה ריחם השי"ת עלינו ע"י שהעניק לנו מצוה מטהרת כזאת של ספירת העומר - כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו. ואכן עומדים אנו כעת בימי הספירה, וכפי שידוע מספה"ק שלפי עבודת ימי הספירה כן הוא כל השנה, כי ימי הספירה בונים את כל השנה, ובפרט כמו שמדובר למעלה שעומדים אנו עתה בספירה האחרונה שהיא כוללת כל המ"ט ימים, וכוחה רב מאד להטהר ולהתקדש על ידה לכל השנה.

ועכ"פ זהו עבודתנו כהלשון המוזכר לעיל 'להסיר את הקליפה', להסיר הצרעת ולנקות עצמו ממה שנדבק עליו, ובפרט בימי הספירה, ועולה על כולנה בשעה קדושה זו של סיום ימי הספירה, והכל הולך אחר החיתום כנ"ל.

הנשמה שבנו טהורה היא בעצמותה (ביאור ע"פ משל)

וכבר דובר פעם ונחזור על זה, כי זה קשור מאד לדברים האמורים כאן. הנה אומרים אנו בכל יום 'אלוקי, נשמה שנתת בי טהורה היא', וכן להלן 'לבד הנשמה הטהורה'.

והפירוש בזה, בפשטות, שבשעה שהשי"ת נתן בנו הנשמה היתה טהורה, אבל אח"כ שנעשה מה שנעשה, מי יכול לומר ולהעיד שהיא טהורה, ובכל זאת אנו אומרים 'טהורה היא' בלשון הווה, שאכן היא עכשיו טהורה. ולפי הדברים האמורים ע"פ האוה"ח הק' הנ"ל מדויק היטב, כי מצד עצמה הנשמה היא באמת טהורה, אלא שנדבק בה לכלוך חיצוני כל אחד לפי בחינתו.

ויאמר ע"ז משל, שיש זהב טהור ויש זהב שאינו טהור, ומהו זהב טהור, לאחר שנצרף ומזדכך ב'כור' כנאמר "מִצָּרְף לְפָסֶף וְכוּר לְזָהָב" (משלי כז, כא) הוא טהור מכל לכלוך, אבל בתחילה בשעה שמוציאים את הזהב מהאדמה הוא מלוכלך מאד, עוד יותר מאדמה רגילה. וכמובן שמעלת זהב שאינו טהור, שעדיין לא נצרף אין ערכו שוה כלל לזהב טהור, אמנם אם הזהב הטהור נפל בבויץ ונתכלך כולו, אזי אע"פ שאין רואים זהב אלא לכלוך, לא נגרע ערכו, כי נשאר זהב טהור, ורק צריך לשטוף אותו ברחיצה והדחה, ולכן אומרים נשמה שנתת בי טהורה היא באמת, אלא שצריך רחיצה והדחה, היינו לשוב בתשובה ולעשות רצונו ית' ולעבדו בסור מרע ועשה טוב, והעיקר לצעוק להשי"ת תמיד, ובפרט שיש לנו העצה הזאת לצעוק בספירת העומר.

התפילה - מחוייב המציאות לזיכוכ הנשמה

והאמת היא שלכאורה אומרים, 'אתה צייתנו לספור ספירת העומר' וכבר הבאנו מהזוה"ק וספה"ק שעצם הספירה מטהר את הנפש, וא"כ צריך להבין מדוע צריך כ"כ לצעוק וכ"כ הרבה לבקש, וכמו שמרבין להאריך בתפילה ובצעקה בתפילות של ספירת העומר.

אבל האמת יורה דרכו, שהכלל הוא, ששום דבר לא הולך ולא נעשה כתיקונו בלי תפילה, כפי שרש"י אומר על הפסוק "וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל אֱהֹל מוֹעֵד" (ויקרא ט, כג) שבאו אז בטענות, הלא הבטחת לנו שכאשר יבנה המשכן תהיה השראת השכינה, והיכן הוא הארת השכינה, והתפללו משה ואהרן על כך ושרתה שכינה, כלשון רש"י שם: "ובקשו רחמים וירדה שכינה לישראל". הרי לנו שלאחר הכל, ללא תפילה לא היתה השראת השכינה.

העיקר הוא הרצון וההשתוקקות

אבל האמת היא שהאדם צריך לאחוז תמיד במידת הרצון. וענין הרצון הוא שמכיון שצריך שיהיה לאדם 'אתערותא דלתתא', כמובא בזוה"ק שע"י אתערותא דלתתא יתער לעילא, והאתערותא דלתתא הגדולה ביותר הוא ההכנה והרצון וההשתוקקות. אבל צריך שיהיה רצון אמיתי, כי בודאי יש הרבה מדרגות בזה. אמנם רבינו מתבטא בתורה הנ"ל (ע"ג ח"ב) בלשון של "הכל חפצים ליראה את שמך", כי באמת כל יהודי רוצה, כי כל יהודי הוא אבן טוב - סנפרינון, כמדובר, וכל יהודי יש בו נשמה קדושה וטהורה, אבל הרצון נחשך ועומעם על ידי בוץ ולכלוך.

צריך לצעוק את הרצון - אויסשרייען דעם רצון

ואת הרצון הזה צריך לצעוק "אויס שרייען דעם רצון", ענין הצעקה והתפילה הוא להוציא את הרצון מהעלם אל הגילוי, בבחי' "צֶעֶק לְפָנַי אֵל ד'!" (איכה ב, יח). כי אם רוצה דבר מאוד ומונעים אותו ממנה, הוא צועק אני רוצה את הדבר הניחו לי להגיע אליו ולקבלו. הצעקה הוא ענין התגלות הרצון, התגלות הרצון שבלב בבחי' צעק ליבם אל ה', וכן "כִּפְאֵיל תַּעְרַג עַל אֶפְיָקַי מִיָּם כִּן נַפְשִׁי תַּעְרַג אֵלַיָּה אֶלְקִים צְמָאָה נַפְשִׁי לְאֵלְקִים" (תהלים מב, ב). הצעקה הוא קול של רצון והשתוקקות, ופעמים שאין מרגיש כלל הרצון, אבל אם יצעק כפי שרבינו אומר (בתורה ל"ו), אז יתעורר לחשוב מדוע באמת אני צועק? כי זהו באמת גיוואלד געשרינג! וכמבואר בדבריו במקום אחר שהאדם מתעורר על ידי צעקותיו של עצמו.

ועכ"פ הלשון של הרבי בתורה ל"ו 'הנפש ראמת ע' קלין' ועי"ז בא בחי' לידה של מוחין כמובא בתורה י"ג "כשאדם רוצה דבר תאוה - זה הרצון הוא פגם ומרה לנפש" וצריך לראות לבלי לכלוא את צעקתה של הנפש, כמו במעשה דמלך וקיסר ששבה את אשת העני שמרמז לאשת יראת ה', ורצתה לצעוק, ואמר השבאי, שאם תצעוק יחנוק אותה, כי הסט"א מפחד מאוד מצעקה של היהודי, ורבינו כותב בתורה כ"ב שצעקה הוא עזות דקדושה שמשבר העזות דסט"א, ולכן אין הבע"ד מרשה את היהודי לצעוק, וזו היא עבודתנו לשבר את העזות דסט"א ע"י הצעקה.

וכן מביא מוהרנ"ת בליקוטי הלכות שהמנהג הוא לצעוק בספירת העומר.

כל הספירה - יסודה בהשתוקקות עזה של ישראל

ולענין הרצון וההשתוקקות בספירת העומר - הר"ן בסוף פסחים מביא מהמדרש, שמשה רבינו אמר לישראל ביציאת מצרים 'תעבדון אל האלוקים

על ההר הזה' שתצאו ממצרים ותעבדון את האלוקים - היינו קבלת התורה. אמרו לו ישראל, משה רבינו, אימתי עבודה זו, אמר להם לסוף חמישים יום, והיו מונים כל אחד לעצמו, ומניינם היה בהשתוקקות וכיסופים, כי מי שרוצה דבר שחושק אותו מאד אך צריך לעבור זמן עד שיזכה לקבל אותו, סופר ומונה את הימים, שהנה עבר עוד יום ועוד יום, ומתי אבוא ואראנו. ומסיים המדרש, מכאן קבעו חכמים לספירת העומר. יעו"ש בר"ן.

אגב, כאן כתוב במפורש שהספירת העומר הוא הכנה לקבלת התורה, ומהו ההכנה, ההשתוקקות והכיסופים.

ביאור על נוסח ההשתוקקות של ספירת העומר

העולם מקשים, אם הספירה הוא השתוקקות בנוסח של מתי יהיה כבר, א"כ היה צריך להיות נוסח הספירה להיפך, במקום היום יום אחד שני ימים וכו', מלמטה למעלה היה צריך להיות הנוסח להיפך: היום נשארו חמישים יום, היום כבר נשאר רק מ"ט יום, שלוש יום עשרים יום וכו', ומדוע סופרים יום אחד לעומר, שני ימים לעומר, והרי אין זה מבטא היטב את הבעת ההשתוקקות לדבר שכבר רוצים להגיע אליו.

והתירוץ הוא, אם ההמתנה והעכבה היו סתם, בלי סיבה מסויימת, ובאמת היו יכולים גם היום לזכות לכך לעבוד את ה' ולקבל מיד את התורה, אלא שידועים שלא יזכה לכך אלא כעבור עוד חמישים יום - אז היה ראוי לספור באופן של פוחת והולך, אבל כאן הרצון וההשתוקקות הוא חלק מההכנה וההזדככות, כדי שעל ידי זה יהיו ראויים, כפי שאומר האוחה"ק, שהשי"ת היה רוצה ליתן מיד אלא שלא היו ראויים, וממילא חייבים היו לבקש ולצעוק ולהשתוקק להתקרבות להשי"ת שכן יהיו ראויים יהיה ראוי, וכך אכן צריך לעשות מ"ט ימים, לצעוק ולהתגעגע, ואז כאשר סופר כך, נעשה מזוכך ואז בכך וכך ימים נעשה יותר מזוכך ולכן מתאים מאוד נוסח ספירה זו, כלומר

הוא שמח שכבר השתוקק יום אחד וכן הלאה, שבכל יום מתרבה הזיכוכ ע"י הספירה ונעשה ראוי יותר לקבלת התורה.

תפילה צריכה קול! חציפא נצח לבישא!

הרמב"ן בפרשת דברים מביא בשם הירושלמי, מנין יודעים שתפילה צריכה קול, שכתוב "וַיִּקְרְאוּ אֶל-אֱלֹהִים בְּחֻזְקָה" (יונה ג, ח) מכאן אתה למד שתפילה צריכה קול, חציפא נצח לבישא, [החציפות, עזות, כלומר הזעקה, מנצחת את הרע] וכפי שרבינו כותב בתורה כ"ב שקולות הוא עזות דקדושה, מהפסוק "הֲיֵן יִתְּנֵן בְּקוֹלוֹ קוֹל עֵז" (תהלים סח, לד) ובזה נבין מאמר הירושלמי ש"חציפא נצח לבישא" - שכדי להכניע הסט"א, צריך קול עוז, עזות דקדושה, לצעוק הרצונות להשי"ת ולא להתבייש מבני אדם, לילך עם חוצפה ועזות, ולדעת מה הוא רוצה, להתקרב להשי"ת ושהקדושה שלו יתגלה ויאיר ולא יחשך ח"ו, ויצעק בקולי קולות להשי"ת ועי"ז נצח לבישא.

סוד הספירה האחרונה: שועתינו קבל ושמע צעקתינו

והרי אומרים בכל יום בספירה את תפילת רבי נחוניא בן הקנה 'אנא בכח' (שם הקדוש מ"ב) זה מרמז עפ"י סוד למ"ט ימי הספירה, מ"ב אותיות ויחד עם הכלליות של כל שבוע - הוא מ"ט, ומסיימים 'שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות'. ומתבאר ע"פ דברי רביה"ק בתורה כ"א, שבשעה שהמוחין הם בהעלם ולא יכול להיות הולדה של השפעת המוחין, אז ע"י צעקה יורד השפעת המוחין, ולפ"ז יש שייכות למה שאומרים כאן שלכאורה הצעקה הוא להכניע הרע והסט"א, וזה הפשט, שכל זמן שיש קליפות, אז המוחין נשארים

למעלה ואינם מושפעים למטה, אבל ע"י הצעקה, ישבר את הקליפה כאמור, ואז יהיה "יודע תעלומות" כפי שהרבי מפרש, שיתגלה לו תעלומות המוחין.

ובספירה של היום הזה האחרון ידוע שהכוונה הוא השם האחרון של 'אנא בכח' היוצא מן 'שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות', ומכוונים כל השם הזה, נמצא שספירה זו יש לה שייכות ממש בפועל שיהיה 'שועתנו קבל ושמע צעקתנו' וממילא יהיה 'יודע תעלומות', שהשי"ת ישפיע מוחין לכ"א כפי כוחו, ויהיה 'אשובה אליכם' ונזכה בשבועות ל'וירד ה' על הר סיני' לקבל התורה מחדש עם דביקות, חיות, ושמחה. ועל השמחה של חג שבועות איתא בגמ' (שבת פח"ט) כולי עלמא מודי שבעינן לכם, כפי שרש"י כותב 'להראות שאנו שמחים בשמחת התורה', זהו השמחה האמיתית של יהודי, שמחה אמיתית ונצחית. השי"ת יעזור שנזכה לזה, אכ"ר.

